2) ἐπιτίμησις, ἔλεγχος, ψόγος, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 32, Πλούτ. 2. 1110E.

ἐπιτίμησις, εως, ἡ, ἐπίπληξις, Θουκ. 7. 48, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 62, Ἀριστ. Ρητ. 1.1, 12 κ. ἄλλ.· ἐπιτίμησιν ἐπιτιμᾶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 6, 5. **II.** ὕψωσις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, σίτου Ἀππ. Ἐμφυλ. 4.117.

ἐπιτιμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτιμῶ,** δεῖ ἐπιτιμᾶν, μετὰ δοτ., οἷς μὲν ἐπιτιμητέον .. οἷς δὲ συγγνώμην δοτέον Πολύβ. 8. 1, 2, Φίλων 437. 3. **II. ἐπιτιμητέος, α, ον,** ἄξιος ἐπιτιμήσεως, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 6, 32.

ἐπιτιμητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Ἀλ. 1. 682.

ἐπιτιμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκτιμητής, ὁ ὁρίζων τὴν τιμήν, Λατ. taxator, Ἀντιφῶν 133.18, Συλλ. Ἐπιγρ. 102, 5 (ἴδε Böckh σ. 141). **II.** ὁ τιμωρῶν, τιμωρός, κολασταί κάπ. κακῶν Σοφ. Ἀποσπ. 478· ἐπ. ἔργων, ὁ κατακρίνων, ψέγων, ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρὺς Αἰσχύλ. Πρ. 77· τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητὴν Εὐρ. Ἰκ. 255· ἐπ. τῆς .. ὁμιλίας Πλάτ. Φαῖδρ. 239E.

ἐπιτιμητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτιμῶν ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 23· λόγος ἐπ. Ὅροι Πλάτ. 416 ἐν τέλει.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 328, 26, κλ.

ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ, ἐν Ὀδ. Ι. 270, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, «τιμωρός, ἐκδικητής» (Εὐστ.), δηλ. Ζεὺς ξένιος. Τὸ ῥῆμα **ἐπιτιμάω** δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπιτίμια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἐπίτιμος,** ἡ ἀπόλαυσις πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων, ἐκλογικὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄτιμία,** Αἰσχίν. 39. 42, Δημ. 549.10· συνειλεγμένον εἰς τὴν ἐπιτ. ἀργύριον, χρήματα συναχθέντα πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ εἶναι ἐπίτιμον πολίτην, τοῦ ἐκλέγειν, ὁ αὐτ. 329. 12. **II.** ποινή, τιμωρία, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 43, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. Γ', 10). **II.** = **αἰδοῖον,** Ἀρτεμίδ. 1. 45.

ἐπιτιμιάζω, ἐπιβάλλω **ἐπιτίμιον,** Θ. Στουδ. σ. 1240, ἔκδ. Μί. — **ἐπιτιμιασθεὶς** αὐτόθι σ. 1581.

ἐπιτίμιον, τό, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἐπιτίμια, τά, ἡ ἀξία ἢ ἐκτίμησις πράγματός τινος, ὅ ἐ. **1)** αἱ πρὸ τινα γενόμεναι τιμαί, ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τάπ. Σοφ. Ἠλ. 915· (ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημασία αὕτη οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀπαντᾷ, ὁ Δινδόρφ. προτείνει τἀπιτύμβια· τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέκρινε καὶ παρεδέξατο ὁ Jebb). **2)** ποινή, τιμωρία, τοῖσι δὲ πορακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι Ἡρόδ. 4. 80, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 1086· τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια Αἰσχύλ. Πέρσ. 823· τοῖς ἐπιτιμίοις ἔνοχοι τοῦ φόνου Ἀντιφῶν 125. 33· τὰ ἐκ τῶν νόμων ἐπιτ. Λυκοῦργ. 148. 17 καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί, πῶς ἀνταμείβουσι, δηλ. πῶς τιμωροῦσιν οἱ θεοὶ τὴν ἀσέβειαν, Σοφ. Ἠλ. 1382, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3.12, 3· κρίσεις .. μεγάλα ἔχουσαι ἐπιτίμια Δημ. 229, τέλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν, ὅτι θὰ λάβῃ τὴν τιμωρίαν, θὰ τιμωρηθῇ, Αἰσχύλ. Θήβ. 1021· θάνατον ἔταξε τὸ ἐπ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 9· ἐπ. ὁρίζειν τινὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 354, κτλ. Ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαις) 2561b. 80, ἐπιτίμιοις ἀπαντᾷ, καὶ ἐπίτιμον αὐτόθι 4300v.

ἐπίτιμος, **ον,** ἐπὶ πολίτου, ὁ ἀπολαύων πάντων τῶν δικαιωμάτων ἐλευθέρου πολίτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄτιμος** (ὃ ἴδε), Ἀριστοφ. Βάτρ. 702, Ἀνδοκ. 10. 12, Θουκ. 5. 34, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 11, κτλ.· χρήματα ἐπ., περιουσία μὴ δημευθεῖσα ἂν καὶ ὁ κύριος αὐτῆς διετέλει ἐν ἐξορίᾳ, Νόμος παρὰ Δημ. 634. 13. **2)** ἔχων ἀξίαν, πολύτιμος, Ἀγαθ. 31, 10.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίτιμον· πλούσιον. τιμῶρόν· τιμητόν». **II.** Ἐπίρρ. **-μως,** ἐντίμως, Κλήμ. Ἀλ. 507.

ἐπιτινάσσω, ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, Βασίλ. τ. 3. σ. 546B.

ἐπιτίτθιος, ον, ἐπιμάζιος, ἐπιμαστίδιος, «ὁ τὸ βυζί», Λατ. subrumus, παῖδα λιπὼν οἴκοις ἐπιτίτθιον Ἀνθ. Π. 11 243· ὁπολ., γαλαθηνός, Θεόκρ. 24. 53.

ἐπιτιτράω, τρυπῶ ἄνωθεν, Ὀρειβ. σ. 98, ἐν τῷ ἀορ. **ἐπιτρῆσαι.**

ἐπιτιτρώσκω, = **τιτρώσκω,** Φίλων II. 576, 23.

* **ἐπιτλάω,** ῥίζα ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' **ἐπέτλην:** φέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπομένω, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη, «δι' ὅ σοι ὑπομενάτω ἡ καρδία» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 591· τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, «δι' ὅ σοι ἡ καρδία ὑπομενάτω καὶ πεισθήτω τοῖς ἐμοῖς λόγοις», Τ. 220· μυρί' ἐπιτλὰς Νικ. Ἀλεξιφ. 241.

ἐπιτμήγω: μέλλ. **-ξω,** Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιτέμνω.** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 407. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιτμήγειν· ἐπιτέμνεσθαι· σπεύδειν».

ἐπιτμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτέμνω,** δεῖ ἐπιτέμνειν, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 150.

ἐπιτοκία, ἡ, τόκοι τόκων, Φίλων 2. 285, 12.

ἐπιτοκίδιος, ον, γενέθλιος, Ψελλ. περὶ τῶν ὀνομάτ. τῶν δικῶν σ. 108.

ἐπιτόκιον, τό, γενεθλιακὸν ποίημα, Εὐμάθ. 4. 6. **2)** τόκος, Αἴσ. 133.

ἐπίτοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, «ἐπίτοκος ἡ γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδός, δέον ἐπίτεξ εἰπεῖν» Φρύν. 333· ἀλλ' ἡ ἀποδοκιμαζομένη λέξις ἀπαντᾷ παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστ. **2)** γόνιμος, τίκτουσα, Ἱππ. 1201H· ἐν γαστρὶ ἔχουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 573. a; καὶ οὕτω γιγνώσκουσιν ὅτι ἐπίτοκά εἰσιν οἱ ποιμένες, ἴδε **ἐπίτεξ. II.** (**τόκος** II) φέρων τόκον ἐπὶ τόκῳ, τόκοι ἐπίτοκοι, τόκοι ἐπιφέροντες τόκους, Λατ. vorsura, Πλάτ. Νόμ. 842D.

ἐπιτολή, ἡ, (**ἐπιτέλλω** II) ἡ πρὸς τὸν ὁρίζοντα ἐμφάνισις ἀστέρος, ἄστρων Εὐρ. Φοίν. 1116· ἰδίως ὅταν ἡ ὁρατός, δηλ. ὅταν συμβαίνῃ νὰ ὁρᾶται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐντεῦθεν: ἡ περίοδος τῆς ἐμφανίσεως ἀστέρος τινὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4, κτλ.· Ἀρκτούρου Θουκ. 1. 78 Κυνὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.19, 11· τῆς Πλειάδος Πολύβ. 4. 37, 2· μεταγεν. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 90, Πλούτ. 2. 889E, Ἀρτεμίδ. 1. 3· πρβλ. **ἀνατολή. 2)** ἔγερσις ἀνέμου, Παλαίφ. 18. 2· ἡ ἀρχὴ ἢ πηγὴ ποταμοῦ, Ἐπίγραφ Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554.109.

ἐπιτολμάω, ὑπομένω, σοὶ ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, ὡς τὸ Λατ. sepere aude, Ὀδ. Α. 353· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν Θέογν. 445· ἀπολ., ἀλλ' ἐπετόλμησε. φρεσὶ δ' ἔσχετο, καρτερικῶς ὑπέμεινε, «τοῦ ἐπετόλμησεν ἑρμηνεία, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καὶ ἔστι ταὐτὸν τὸ ἔτλη καὶ ἔμεινεν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 238· μεταγ. καὶ μετὰ δοτ., ἀποτολμῶ τι, τῇ διαβάσει, τῷ ἔργῳ Πλουτ. Φιλοπ. 10, Ἀντών. 69· τῷ δίφρῳ, τῷ ἀναδῆναι ἐπ' αὐτοῦ, Φιλόστρ. 780· ἐπ. τινι Αἰλ. π. Ζ. 7.19, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

ἐπιτολμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτολμῶ,** δεῖ ἐπιτολμᾶν, μετ' ἀπαρ., Φίλων 1. 2· ἐπειδὴ καλεῖ καιρός, ἐπιτολμητέον αὐτῷ Γαλην. τ. 4.158, 9.

ἐπιτοματικός, ή, όν, ἐν εἴδει ἐπιτομῆς, ἐπίτομος, πρόχειρος, Γαλην. τ. 8. σ. 317.

ἐπιτομή, ἡ, (ἐπιτέμνω), τομὴ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντομὴ τῆς κεφαλῆς Αἰσχίν. 60. 43. **II.** ἐπιτομή, περιληπτικὴ ἔκθεσις, τῶν φυσικῶν Ἀριστ. Προβλ. 9, ἐν τῇ κεφαλίδι· περὶ τοῦ Λιβίου, Δίων Κ., κλ.· ἐν ἐπιτομῇ Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 20. 1· ἡ Ῥώμη καλεῖται ἐπιτομὴ τῆς οἰκουμένης Ἀθην. 20B.

ἐπίτομος, ον, (ἐπιτέμνω), τετμημένος εἰς τεμάχια, κομμάτια ξύλου, καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπίτομα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5.1, 12· ἐπιτομωτάτη ὁδός, συντομωτάτη, Συνεσ. Ἐπιστ. 35· τὰ ἐπ. τῆς χώρας Παυσ. 10. 31, 7· ἐπίτομον δείξας ἢ λεωφόρον Δίων Χρυσ. 1. 474. **2)** σύντομος, ἐπίτομον ἀναγραφὴν Σουίδ ἐν λ. **Διογενειανός.**—Ἐπίρρ. **-μως,** Ἀπολλ. Δ. π. Ἀντωνυμ. 261B, Συντ. 215, 9, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 487A.

ἐπιτόνιον, τό, (ἐπιτείνω), ἐργαλεῖον πρὸς ἐπίτασιν ἢ τέντωμα, κόλλαβος δι' οὗ αἱ χορδαὶ ἐντατοῦ ὀργάνου ἐντείνονται πρὸς ἀποτέλεσιν ἁρμονίας, Ἀθην. 456D· μεταφ., ἡ συντροφία ὥσπερ ἐπ. ἐστὶ τῆς εὐνοίας Πλούτ. 2. 3D. **II.** μικρὸς αὐλὸς πρὸς τὸν τόνον τοῦ ὁποίου ἐντείνονται τὰ ὄργανα, Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λέξει **ἀπότομον.**

ἐπίτονος, ον, (ἐπιτείνω), ἔντονος, Διοδώρ. Ἐκλογ. 557· ἐπὶ ἤχου, Φιλόστρ. 537.—Ἐπίρρ. **-νως,** κατὰ διόρθωσιν Turnebi ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 385. **II.** ἐπίτονος (ἐξυπ. ἱμάς), ὁ, σχοινίον πλοίου, ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω ἱστοῦ, ἀντίθ. τῷ **πρότονος,** αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ [ἱστῷ] ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς, ἔνθα τὸ ἐπ. εἶναι μακρὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, Ὀδ. Μ. 423.—Κατὰ Σουίδ «ἐπίτονος, ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας». **2) ἐπίτονοι,** οἱ μεγάλοι μυῶνες τοῦ ὤμου καὶ βραχίονος, Πλάτ. Τίμ. 84E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 3. 5, 4· νεύρων ἐπίτονοι Πλάτ. Νόμοι 945C.

ἐπιτονόω, κατ' ἰατρικὴν σημασίαν, ἐνδυναμώνω Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm σ. 26

ἐπιτοξάζομαι. Ἀποθ., τοξεύω ἐναντίον τινός, τῷ δ' ἐπετοξάζοντο Ἀχαιοὶ Ἰλ. Γ. 79, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λουκ. π. Διαβολ. 12, Δίωνι Κ. 74. 6.

ἐπιτοξεύω, = τῷ προηγ., τινι Δίων Κ. 68. 31· τινὰ Ἀρισταίν. 11.

ἐπιτοξῖτις, ιδος, ἡ, ἐν σταυροειδεῖ τόξῳ ἢ αὖλαξ ἢ τὸ κοίλωμα ἔνθα τίθεται τὸ βέλος, «τὸ δεχόμενον τὸ βέλος κοίλασμα (ἑκάλουν) ἐπιτοξῖτιδα» Ἥρων Βελοπ. 124A. Φίλων Βελοπ. σ. 75A· epitoxis ἐν Βιτρουβ. 10.15.

ἐπιτοπίζω, (τόπος), «κατοικίζω» Σουίδ., ἴδε **κατοικίζω.**

ἐπιτοπίως, Ἐπίρρ. = ἐπὶ τῷ τόπῳ, Θεοφάν. 610, 13.

ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλέον, ἐπιτοπλεῖστον, ὡσαύτως **ἐπιτοπλῆθος,** ἀντὶ **ἐπὶ τὸ πολύ, πλέον, πλεῖστον, πλῆθος,** γενικῶς. καθόλου, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, κοινῶς, **συνήθως·** ἴδε ἐν λέξει **πολύς.**

ἐπιτόσσαις, Δωρ. μετοχ. τοῦ **ἐπέτοσσε**